

„Când un om ți se pare aspru, gândește-te întotdeauna că o cetate întărită nu e neapărat o cetate inamică.”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul X
Numărul 565

20 - 26 aprilie 2022

Precum niște argați pe la ușile hangarelor...

Cezar Adonis
Mihalache

Încet-încet, până și spațiul nostru aerian „ajunge” pe mâna altora... Iar pentru asemenea decizii, pentru cei ce le iau, tribunalele civile ar fi deja doar un soi de vacanță cu executare la locul de muncă... În astfel de acțiuni, de subminare și expunere a țării, ar trebui să intervină curțile marțiale militare... Inclusiv pentru civilii care iau

decizii în numele unor militari. Pentru că nu mai vorbim doar despre afaceri oneroase, interese și comisioane confidentiale obținute la fiecare următor „morman de fier vechi” scos din uz, cazat, apoi revalorificat. Aici suntem în fața periclitării securității naționale. Iar pentru cei ce acționează împotriva țării, chiar și în caz de pace, de liniște existentă și aparent certă, lucrurile ar trebui „tranzate” în fața plutonului militar... Cu atât mai mult, acolo ar trebui să ajungă guvernării și decidenții când, în jurul țării pe care ar trebui să o protejeze, se strâng norii de furtună... Când fiecare stat vecin se regroupează militar, înarmându-se până în dinți, iar ei deșurubează, ba chiar cu și mai multă încrâncenare, ceea ce a mai rămas... Și o fac cu zâmbetul carnivor al acelora puși în funcții cheie...

Am crescut alocările bugetare pentru cheltuielile militare... Urmarea? Retragem, de pe cerul patriei avioanele... Iar spațiul aerian al României devine, de a zi la alta, spațiul aerian al României altora... Până va fi doar al altora, nu?! Mai suntem și mințiți că nu este o retragere din serviciu a aeronavelor noastre... Că ele vor rămâne „în conservare”... Deși este evident că nu de ele mai au nevoie acei alții care s-au făcut stăpâni acum și pe cerul nostru... Și de la

care, pesemne, va trebui să cerem dezlegare când vom voi a da din nou aripi escadrilelor noastre...

Cu fronturi arzând tot mai aproape de granițele țării, guvernării au decis că este nevoie de evaluarea parametrilor și capacităților tehnice ale bătrânelor Mig-uri... Să vedem ce și cum... Dacă mai zboară, dacă ar mai putea fi folosite... Dacă ar mai trebui folosite... Când, mai ales în astfel de situații, ar trebui scos din conservare

și pregătit de zbor tot ceea ce se poate ridica pe cerul patriei...

Și este mizerabil și felul în care motivarea deciziei este aruncată pe umerii piloților... Pe presupusa grijă pentru aviatorii militari a unor civili care au văzut combinezoane de zbor doar prin filme... Când aviatorii, mai ales când este vorba să-și protejeze țara, ar zbura și cu ușile hangarelor... Le-ar pune aripi și s-ar înălța! Pentru că acolo este locul piloților! În aer! Nu la sol! Nu în cadrul unor grupe de zbor transformate în escadrile de hangar... Și nu putem sta liniștiți, fiind asigurați că zboară alții pentru noi!... Că fac alții patrularea spațiului aerian al țării!... Pentru că, la o adică, această patrulare nu va deveni acțiune de protejare a spațiului nostru aerian, ci doar câmp tehnic de acțiune pentru alte fronturi.

Protecția spațiului aerian al României trebuie să o facă piloții noștri!... Și nu să fie ținuți la sol, eventual pentru conversia de la manșă la alimentarea, verificarea, ștergerea carlingilor și, poate, pentru cei mai bravi piloții de pe Mig-urile de altădată, pentru dreptul de a încălzi la sol avioanele altora. Că nu geaba ne spune sinistrul ministru Dîncu, „al”, nici măcar „neapărării”, ci unul „al destructurării și expunerii”, că „piloții pe care îi avem, o parte din ei (!), sigur că vor fi reprofesionalizați pentru zona

F16 sau alte misiuni în zona aceasta, a aviației”...

Tehnica noastră trebuie să fie la zbor! A fost modernizată, poate să zboare, locul ei este în aer! Și nu desființată de niște „terchea-berchea”... Care ne asigură că piloții vor fi reconverțiți pentru alte tipuri de avioane. Da, pe care le putem achiziționa repede, că doar am crescut cheltuielile militare ca procent din PIB, dar pe care, în penuria existentă, le vom achiziționa ca facturi proformă și multă așteptare. Plus că, trecerea de la un tip de avion la altul implică și multe luni de pregătire pentru piloți... De fapt, poate era nevoie doar de crearea unor premize pentru a motiva dislocarea a tot mai multe forțe militare străine în România, cele 32 de aeronave F-16, din Norvegia, putând fi operate rapid, când vor veni!, de piloți străini relocați aici (ai noștri având nevoie, firesc, de un proces de pregătire pentru trecerea la un alt tip de aeronavă). Forțe militare ce ar putea fi aduse și fără proceduri parlamentare suplimentare, pentru că, nu-i așa?!, trebuie acoperit rapid un gol de securitate. A cui securitate, este deja o altă problemă. Pentru că într-o altă problemă s-a vrut a fi transformată. Sau poate, pentru că noi nu putem deșuruba scutul de la Deveselu, pentru a-l împrumuta ucrainenilor, cum au făcut-o alții, pregătim cele 26 de aeronave „Mig 21 Lancer” ca tehnică „de împrumut”...

Așa cum s-au oferit și alte țări, în extazul inițial al ajutorării armatei ucrainiene, și care, deși inițial puneau la dispoziție aceleași Mig-uri, hulite acum, s-au răzgândit... Probabil, tocmai pentru a nu crea breșe de securitate pe propriul cer (pe care oricum nu-l lasă patrulat și protejat doar de alții, oricât de aliați le-ar fi!)...

Trăiască bogații planetei!...

Petru
Jipa

Mă gândeam la bogații lumii care cer de la noi austeritate, apoi am găsit o carte apărută la editura Neverland scrisă de Silviu Leahu. „Bill Gates numește acasă o fabuloasă enclavă de pe malul Lacului Washington, care se află între Seattle și suburbiile sale din est, inclusiv Redmond, unde Microsoft are sediul central. Imensa proprietate, în valoare de 130 de milioane de dolari, este supranumită Xandau 2.0. Gates se află efectiv în cei 66000 de metri pătrați ai conacului, situat pe o colină împădurită cu vedere spre lac. Construcția reședinței a durat șapte ani și l-a costat 63 de milioane de dolari. Terenul a fost cumpărat în 1988 pentru numai două milioane de dolari, iar structura casei a fost făcută din lemn de brazi Douglas vechi de 500 de ani”. Ei bogați și din ce în ce mai bogați, noi săraci și din ce în ce... eventual morți.

Europa în periscopul destructiv a trei mari puteri, o cetate asediată din toate direcțiile. Dar asediul decisiv este din interiorul ei. Un jurnalist francez Jacques Attali consideră chiar că trei mai puteri – Statele Unite, Rusia și China – sunt interesate în dezmembrarea Uniunii Europene. Dar noi am mai vorbit de Jacques Attali, el a devenit membru al Consiliului de Stat francez la vârsta de 27 de ani. În 1972 a publicat primele două cărți: „Analiza economică a vieții politice și Modele Politice, și primește Premiul Academiei de Științe.

În timp ce Gates construia gigantica sa reședință în 1982, Attali a susținut austeritatea economică. O lume împărțită între bogații planetei și pensiile nevoiașilor. Și iar apare doamna Christine Lagarde și ne spune să facem ceva cu acești bătrâni. Ea, o tinerică de 66 de ani care este actualul președinte al Băncii Centrale Europene. Tot Attali mai spune: „Europa nu mai este partener, ci a devenit o pradă pentru cele trei mari puteri ale lumii- Statele Unite, Rusia și China”. El mai consideră că aceste țări sunt capabile să-și unească forțele pentru a scăpa de acest rival ce este Uniunea Europeană. A trecut mult timp de când un ministru german al apărării, Ursula von der Leyen a spus în cotidianul Le Monde: „În Europa, societatea noastră deschisă este atacată” și a propus crearea unei Uniuni Europene a Apărării. Acum nu știu ce ne mai propune Doamna, singurele propuneri sunt ca: merele să fie

colorate, să mâncăm gândaci de porumb, iar porcul să fie sacrificat fericit.

Cum spuneam, trebuie să ne sacrificăm fericiți pentru bunăstarea acestor magnați. Așa am sacrificat pădurile noastre pentru fericirea firmei austriece Schweinghofer. Noi știm ce înseamnă sacrificiul: am sacrificat aurul negru, industria, cultura, sănătatea, ne-am sacrificat pe noi.

Așa am ajuns la butoiul cu pulbere al Europei care este gata să sară în aer. Jandarmul planetei probabil are alte planuri, războiul din Ucraina este o dovadă vie care seamănă moarte în acest colț de lume. Singurul care a văzut această cacealma a fost Premierul Ungariei și nu a vrut să ia parte la acest măcel programat, el chiar a propus o lege care să urmărească banii altui magnat: Soros...! Bogații lumii îmbogății în noaptea de Walpurgis sau Sabatul vrăjitoarelor unde toate vrăjitoarele se adună și se deschid porțile în țara spiridușilor. Poate chiar așa s-a întâmplat când acele multe milioane au dispărut pentru a ajuta un biet magnat. Poate așa au apărut aceste ONG-uri care se ascund în spatele misiunii sacre de apărare a unor cauze „nobile”. Dar am uitat să vă atrag atenția, în societatea noastră nu există nobili. Toți am fost „İnnobeliți” cu drag și sărg de acești proprietari de păduri și interese care ne-au adus la sapă de lemn.

Citeam în ziarele germane despre această umilință diplomatică: „Diplomatische Demütigung- Selenskyj erteilt Steinmeier Ukraine- Vebot”. Volodimir Zelenski interzice președintelui german să vină în Ucraina și strigă meru: arme, arme, arme...! Oare unde ajungem și ce vrem să facem cu această lume...?

Metoda faptului împlinit, despre ea vorbea economistul Thibaud Verge: „Alegerile democratice pe care le pot face popoarele sunt lipsite de orice sens, de orice efect asupra realității, atunci când li se cere părerea, întrucât jocurile sunt deja făcute. Aceasta este chiar metoda pe care s-a construit Uniunea Europeană și care trasează o nouă formă de democrație, pe care, pe bună dreptate, o putem numi postdemocrație”. Votul în democrație având loc după ce a fost luată decizia. Deci noi nu mai avem de ales... Un proverb românesc spune: Am ales până am cules. Așa se face că o să mergem să culegem urzici pentru a ne trece foamea. Sau foamea...!

Trăiască bogații planetei!

Masacrul de la Fântâna Albă a fost un Katyn românesc!

Ionuț
Țene

Cu toate minciunile lui Stalin și naivităților Aliaților anglo-americani în 1944, că uciderea în masă a peste 20 mii de ofițeri polonezi a fost făcută de către hitleriști, elita de la Varșovia nu s-a lăsat păcălită de propagandă și a militat pentru comemorarea martirilor militari și pentru cunoașterea de către lumea civilizată a crimelor NKVD.

după Unirea Bucovinei cu țara, la 28 noiembrie 1918. După 20 de ani, istoria avea să mai răscolească o dată destinul acestor locuri. Trupele Armatei Sovietice și-au făcut apariția în Fântâna Albă la 30 iunie 1940, după semnarea a Pactului Ribbentrop-Molotov (1939), care avea să depărteze Bucovina de Nord de România. La 19 noiembrie 1940, 40 de familii (105 persoane) din localitatea Suceveni au încercat să treacă granița noaptea la Fântâna Albă.

zătorii N. Merticar, N. Nica și N. Isac. 57 de persoane au reușit totuși să se refugieze în România, dar alții 44 au fost arestați și acuzați că ar fi fost participanți la o contrarevoluție. La 14 aprilie, 1941, 12 dintre ei au fost condamnați la moarte, iar restul de 32 la zece ani de muncă forțată și pierderea drepturilor civile pentru 5 ani. Ca și în cazurile anterioare, toate rudele lor au fost considerate trădători de țară, arestate și deportate în

nemărturisit al celui de-al Doilea Război Mondial. Oamenii au început să vorbească. „Vrem să începem să facem săpături, să descoperim cadavrele, dar nu am obținut încă permisiunea din partea autorităților”, spune Petru Grior, un lider al comunității române locale. Ecaterina Suceveanu, în vârstă de 67 de ani, stă în ograda casei ei și își amintește de vărul ei, Constantin, și de sute de alți români care au fost împușcați fără milă în locul

România care a fost anexată cu forța de dictatorul sovietic Iosif Stalin în 1940, împreună cu alte provincii românești, încălcând chiar și înțelegerea cu Hitler din august 1939. Numărul exact al victimelor masacrului de la Fântâna Albă nu este cunoscut. Românii din partea locului spun că ar putea fi chiar și 5.000. După masacru a fost declanșată o operațiune vastă de represalii. Astfel, în noaptea zilei de 12 spre 13 iunie 1941, peste 13.000 de români au fost ridicați din casele lor și deportați în Siberia și Kazahstan. Au supraviețuit puțini.

Locul există astăzi și este marcat cu un obelisc și o cruce. Începând din anul 1991, satul Fântâna Albă face parte din raionul Adâncata al regiunii Cernăuți din cadrul Ucrainei independente. Conform recensământului din 1989, majoritatea locuitorilor o formau rușii-lipoveni (91,79 la sută), iar numărul locuitorilor care s-au declarat români plus moldoveni era de 2 (0+2), adică 1,03 la sută din populație. Subiectul masacrului a fost considerat tabu până în anii '90, fiind interzisă de autoritățile sovietice și ulterior de cele ucrainene orice referire la el sau comemorare a lui. Doar din anul 2000, autoritățile ucrainene au permis oficierea unui parastas pentru odihna românilor care și-au dorit doar să trăiască în România. Crimele de la Fântâna Albă reprezintă un Katyn românesc, pe care autoritățile române le ignoră și în perioada democrației.

Și România, în urma pactului secret între Molotov și Ribbentrop, din august 1939, a pierdut Basarabia și Bucovina de Nord în favoarea Rusiei comuniste și a cunoscut drama crimelor în masă înfăptuite de comisarii comuniști sovietici. Crimele au fost denunțate atunci când armata română a a eliberat, după 22 iunie 1941, pământul strămoșesc. Din păcate, instaurarea comunismului și ipocrizia anglo-americană de a se fi aliat cu comuniștii ruși a împiedicat cunoașterea de către opinia publică a crimelor regimului sovietic din perioada ocupației de un an de zile 1940 – 1941 a Basarabiei și Bucovinei de Nord. Un caz de genocid asupra civililor români este cel de la Fântâna Albă (Bucovina de Nord). Cândva parte din regiunea istorică Bucovina a Principatului Moldovei, satul Fântâna Albă a devenit parte a României, în Plasa Siretului a județului Rădăuți,

Surprinși de patrulele sovietice, a avut loc o confruntare în care trei au fost uciși, doi răniți și capturați de sovietici. Restul grupului (inclusiv cinci răniți) a reușit să ajungă la Rădăuți. Drept represalii, autoritățile sovieto-ucrainene au ordonat arestarea și deportarea tuturor rudelor celor 105 de persoane. A urmat o altă încercare de refugiere în România a peste 100 de persoane din localitățile Mahala, Ostrița, Horecea și alte câteva sate, aceștia având mai mult noroc și reușind să treacă în România. Aceasta a dat încredere și altor oameni, de aceea în noaptea de 6 februarie 1941 un grup de 500 de persoane din satele Mahala, Cotul Ostriței, Buda, Șirăuți, Horecea-Urbana și Ostrița a încercat să treacă în România. Oamenii au fost surprinși însă și atacați cu rafale de mitralieră din mai multe direcții. Au fost uciși foarte mulți, inclusiv organi-

Siberia. La începutul anului 1941, NKVD a lansat zvonuri potrivit cărora sovieticii ar fi permis trecerea graniței în România. Drept urmare, la 1 aprilie, 1941 un grup mare de oameni din mai multe sate de pe valea Siretului (Pătrăuții-de-Sus, Pătrăuții-de-Jos, Cupca, Corcești, Suceveni), purtând în față un steag alb și însemne religioase (icoane, prapuri și cruci din cetină), a format o coloană pașnică de peste 3.000 de persoane, și s-a îndreptat spre noua graniță sovieto-română. În poiana Varnița, la circa trei kilometri de granița română, grănicerii sovietici îi așteptau ascunși în pădure; au tras din plin cu mitraliere, încontinuu, secerându-i.

Supraviețuitorii au fost urmăriți de cavaleriști și spintecați cu sabia. Prăbușirea Imperiului sovietic a scos însă acel căluș, din cauza căruia atrocitățile comise la Fântâna Albă au rămas un secret

acela. Soldații au deschis focul în oamenii care mergeau în procesiune spre România, ținând sus, deasupra capetelor, crucile mari, pe care le luaseră din bisericile satelor lor. „Nu am să uit niciodată Duminica aceea de Paște.” După masacru răniții au fost legați de cozile cailor și târați până la 5 gropi comune săpate dinainte, unde au fost îngropați, unii fiind în viață încă: bătrâni, femei, copii, sugari – vii, morți sau muribunzi. Două zile și două nopți s-a mișcat pământul în acele gropi, până toți și-au dat duhul. O supraviețuitoare, care a cerut ca numele să nu îi fie menționat, a declarat că a văzut, mai târziu, cum se mișca stratul subțire de pământ aruncat peste groapa comună din pădure, deoarece unii dintre cei care fuseseră îngropați acolo mai erau încă vii. Fântâna Albă, cum e denumit locul în limba română, se află în Bucovina de Nord, o parte din

Un sentiment expirat?...

Septimiu
Chelcea

Adevărații iubitori de patrie se recunosc prin aceea că ei sunt alături de patria lor și atunci când ea nu le poate oferi situații sociale și avantaje materiale. Ei nu o părăsesc în vremurile de restriște, sărăcie sau pericol, căutând în locuri mai adăpostite un refugiu mai confortabil. (George M. Marica)

În urmă nu cu mult timp, la 8 martie a.c., s-au publicat rezultatele unui sondaj de opinie realizat de Grupul de Studii Socio-Comportamentale Avangarde în perioada 25-28 februarie 2022. La întrebarea „Dacă România ar fi atacată, ați rămâne în țară pentru a o apăra?”, au răspuns „Da” 26 la sută din cei intervievați. Aproape jumătate dintre persoanele care au luat parte la sondaj (48 la sută) au răspuns „Nu”, 20 la sută au spus „Nu pot aprecia”, iar șase la sută nu au răspuns la această întrebare. Sondajul, reprezentativ la nivel național, are marja de eroare de +/-3,4 șa sută. Conform stiridecluj.ro, motivele pentru care cei mai mulți dintre conaționali nu și-ar apăra patria ar fi: neîncrederea în administrația din România, opinia că țara nu a făcut nimic pentru ei, aprecierea că liderii politici nu se ridică la nivelul vremurilor pe care le trăim. Același site menționează că aproximativ 140 000 de ucrainieni s-au întors în țară pentru a apăra Ucraina de invazia armatei Federației Ruse, ordonată de Putin la 24 februarie 2022, sub pretextul denazificării acestei foste republici sovietice.

S-ar putea trage concluzia, pe baza acestui sondaj de opinie, că pentru majoritatea românilor patriotismul este un sentiment ce nu mai corespunde timpului prezent. Mă feresc să arunc un astfel de blam la adresa românilor. Patriotismul este de mai multe feluri, de-a lungul timpului și-a modificat conținutul și se manifestă sub multiple forme. În război, îți aperi patria cu arma în mână (patriotism militar); în timp de pace, lupti cu cartea în mână pentru ridicarea țării la un nivel de cultură și civilizație cât mai înalt. Cei care asigură bunăstarea populației prin munca lor de zi cu zi în agricultură, industrie sau servicii dau dovadă de patriotism, deși nu sunt considerați eroi (patriotism

civil). Distincția între aceste două forme de patriotism a fost introdusă de istoricul american Merle Curti (1897 – 1996), profesor la Universitatea din Wisconsin, în influenta sa carte *The Roots of American Loyalty*.

Ce este patriotismul? Deși ne-am obișnuit să folosim cuvântul „patriotism” la singular, corect ar fi să ne întrebăm ce sunt patriotisme, pentru că în lit-

onomie. Patriotismul este un fenomen psihic unitar și are părți constitutive, ca orice emoție: „gânduri și simțăminte, schimbări fiziologice, comportamente expresive și înclinații de acțiune” (Manstead, 2007, p. 280). Consider că este contraproductiv să vorbim despre tot atâtea patriotisme câte componente structurale au emoțiile sau despre combinațiile acestor

înaintașii noștri constituie un reazim puternic al patriotismului”. Dacă acceptăm acest înțeles al termenului „patriotism”, nimeni nu poate avea decât o singură patrie. Profesorul Daniel David crede însă că astăzi, pentru un bun patriot român, Europa este „a doua noastră patrie” (David, 2014).

Patriotismul este o virtute! Politologul George

la orice critică a stărilor sociale din patrie, spre deosebire de patriotismul constructiv (constructive patriotism), caracterizat prin identificare națională flexibilă, acceptarea criticilor obiective și voința de a implementa în țară schimbări pozitive. Într-un studiu ulterior, în 1994, Ervin Staub împreună cu Robert T. Schatz, profesor în Departamentul de psihologie de la Universitatea din Denver, și cu Howard Lavine, profesor în Departamentul de științe politice al Universității de Stat din New York, au analizat mai aprofundat caracteristicile celor două tipuri de patriotisme. Patriotismul orb este asociat cu naționalismul, cu credința irațională că poporul din care faci parte și țara natală cu care te identifici sunt superioare altor țări (Schatz et al., 1999, p. 155).

Personal, așa cum am afirmat într-un studiu din 2010, „mă pronunț în apărarea patriotismului moderat, a patriotismului constructiv, care nu implică ostilitate, prejudecăți etnice și denigrarea altor populații sau națiuni, ci loialitate, atașament pozitiv la propria națiune. Patriotismul constructiv este și astăzi o virtute ce trebuie cultivată la români” (Chelcea, 2010, p. 97). Cercetătorii din domeniul științelor umaniste ar trebui să se aplece cu mai multă râvnă asupra acestui fenomen psihosocial, să caute modalități eficiente de sporire a sentimentelor patriotice mai ales acum, când războiul fumegă la granițele României.

eratura de specialitate pe plan internațional se discută despre mai multe feluri de patriotism: orb, constructiv, activ, moderat, rezonabil, luminat, extremist, socialist, liberal, modern, oficial, constituțional, simbolic, cosmopolit și, posibil, și alte tipuri de patriotisme. Spre exemplu, Daniel David, profesor de psihologie la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, scrie pe blogul său că patriotismul, ca stare emoțională, se poate manifesta sub mai multe forme, ca: a) patriotism complex, care, prin congruența promovată între ce simți, gândești/crezi și faci, îți oferă satisfacție, sens și semnificație; b) patriotism comportamental – faci ceea ce este patriotic, fără însă să simți și/sau să gândești/crezi patriotic; c) patriotism cognitiv – gândești patriotic, dar gândurile tale nu se exprimă în ceea ce simți și în ceea ce faci; d) patriotism subiectiv/emoțional – simți dragostea față de patria ta, dar nu spui și nu faci nimic pentru a o exprima (David, 2014).

Mi se pare foarte discutabilă o astfel de tax-

elemente, care ar genera „patriotisme cvasicomplexe” [ex. patriotism subiectiv/emoțional-comportamental (+ – +), patriotism subiectiv/emoțional-cognitiv (+ + -), patriotism cognitiv-comportamental (- + +)] (David, 2014).

În sens general, patriotismul este definit ca „loialitate a membrilor grupului față de propriul grup și față de teritoriul în care locuiesc” (Bar-Tal & Staub, 1997). Etimologic, cuvântul „patriotism”, provenit din limba latină (patria, tărâm părintesc), are înțelesul de iubire pentru o țară și pentru poporul acelei țări. Patriotismul „e un cuvânt frumos atât prin sonoritatea lui, cât [și] prin ceea ce el poate deștepta” (Marica, 1942, p. 2). Este lipsit de sens dacă nu îl legăm de un teritoriu, de o patrie, care – așa cum nota sociologul clujean George Em. Marica (1942, p. 9) – „nu e numai locul unde ne găsim și viețuim noi, cei de azi, dar și locul unde au trăit și părinții noștri. Și în adevăr conștiința că aici s-au născut, s-au străduit, au luptat, au suferit și au murit

Kateb, profesor emerit la Universitatea Princeton, a pus recent întrebarea: „Este patriotismul o greșală?”. Răspunsul dat este, pentru mine cel puțin, surprinzător: „Patriotismul este o dublă greșală. Este o tipică eroare morală gravă și o tipică confuzie mentală” (Kateb, 2020, p. 901). M-a consternat faptul că George Kateb nu face distincție între patriotismul orb și patriotismul constructiv. Theodor W. Adorno și colaboratorii săi au analizat primii, într-o cercetare concretă, ceea ce s-a numit mai târziu „patriotism orb” (blind patriotism), definindu-l ca „atașament orb la anumite valori culturale naționale, conformare necritică la modurile predominante ale grupului și respingerea altor națiuni ca grupuri externe” (Adorno et al., 1950, p. 107, apud Schatz et al., 1994, p. 152). Conceptul de „patriotism orb” a fost lansat de Ervin Staub (1991), profesor la Universitatea din Massachusetts, potrivit căruia patriotismul orb (blind patriotism) presupune identificare națională rigidă, evaluare globală pozitivă, loialitate fermă și intoleranță

Împrumuturi „de țară” pentru cel mai scump deșeu de mâine al Europei: vaccinurile anti-covid...

Cezar Adonis
Mihalache

Și dacă, totuși, refuzăm să mai cumpărăm vaccinurile, ce o să se întâmple? Ne deschide UE procedură de „infringement”?... Dar poate chiar avem nevoie de așa ceva! Căci, atunci, vor trebui făcute publice acele informații pe care guvernării noastre le tănuiesc... Prețul, numărul de doze și anii pentru care ne-am angajat să tot achiziționăm... Măcar să știm dacă nu cumva, la cât vom plăti, nu ar fi fost mai ieftin să cumpărăm chiar fabrica, pentru că, la o adică, rămâneam cu instalațiile și, nu le utilizăm noi la producerea altor vaccinuri, evident, dar se pricepeau ai noștri să le vândă la fier vechi... Iar cu „infringementul”, și cu datele contractuale în față, constatam poate ceea ce acum doar intuim... Că aveam șanse să ieșim mai ieftin... Să fie mai rentabil să plătim eventualele amenzi „de țară” decât sumele pe care ni le-au pus în cârcă, anticipat, acești trădători ce ne conduc.

Un refuz ferm și o eventuală procedură declanșată de Europa, dacă

va avea curajul să o facă (și nu va pune chiar ea batista pe țambal pentru a nu fi nevoită să declaseze informații sensibile, nu atât pentru noi, cât, mai ales, prin analogie, pentru întreaga UE), ar scoate din zona bănuielilor, și a intuiției, informații pe care acum le putem grupa doar din frânturi „scăpate” de unii miniștri de la noi și prin extrapolarea datelor pe care le fac publice alții (ca un preambul al unor războaie juridice în care se așteaptă să fie târâți de Europa).

În acest moment, noi nu avem habar pe câți ani s-au făcut contractele... Și pentru câte milioane de doze... Avem doar un orizont de timp, prin recente vorbe „scăpate” de ministrul sănătății, vizând achiziții contractate inclusiv în 2023... Nu avem însă un cost al acestor obligații... Dar putem să ne facem o idee prin raportarea la sumele pe care le-au făcut publice polonezii, în anunțul lor de refuz de a mai achiziționa ceva ce a devenit inutil, adică 70 de milioane de vaccinuri comandate, la un cost de aproape trei miliarde euro (din care 1,3 miliarde în 2023)... Apoi, coroborând cu unele analize ale instituțiilor

europene, care arată că România a făcut, în ultimii zece ani, cele mai păguboase împrumuturi bancare din întreaga Europă, la cele mai mari rate, peste sumele pe care le aflăm de la polonezi ar trebui să mai adăugăm și o marjă dată de diferența de dobândă (în plus cu multe procente!) între ceea ce am contractat noi și nivelul de dobândă la care s-au împrumutat polonezii... Așa am avea o estimare a sumelor umflate la noi și în cazul vaccinurilor...

Și poate că este de lăudat ministrul sănătății pentru că a „scăpat” avertismentul că și în 2023 noi vom cumpăra vaccinuri anti-covid în vreme ce, în mod cert, altele vor fi provocările la nivel de sănătate publică (precum infecțiile hepatice cu etiologie necunoscută apărute la vârste tot mai fragede). Dar, atâta timp cât ministru Alexandru Rafila nu dă toate detaliile, el rămâne la fel de părtaș acestui sistem guvernamental penal. Pentru că doar încercăm să-și asigure pentru propriul domeniu, sanitar, o zonă de protecție, de fapt, nemaivând unde să depoziteze loturile noi de vaccin (pentru un „covid” vechi, dar asta este deja altă

problemă), iar eventualele costuri ar apăsa bugetul propriului minister. Ca medic însă, ar fi trebuit să taie acest nod guvernamental, prezentat tot mai des drept „moștenire” (de la ei către ei, în mare parte), spunând clar că dozele nu ne sunt utile nu doar pentru că mai avem milioane în stoc, ci și pentru că structura serului nu mai corespunde cu evoluțiile de astăzi ale variantelor „covid”. Nu a făcut-o, probabil și pentru că, după o asemenea afirmație, ar fi fost obligat să invoce o clauză extraordinară pentru a cere, nu doar refuzarea vaccinurilor cu o formulă a priori depășită de evoluția bolii, ci și returnarea către producător a dozelor existente. Care, devin cu fiecare zi, tot mai probabil a fi încadrate la deșeurile medicale, după expirarea lor lot cu lot, adică alte cheltuieli legate de distrugerea în condițiile legislative specifice unor deșeurile medicale.

Așadar, încă doi ani (cel puțin!), ar trebui să plătim alte împrumuturi de țară pentru a achita ceva ce nu doar că va ajunge la gunoi, dar care va trebui și eliminat în condiții speciale, ca deșeurile medicale. Or, dacă am face și noi război alături de Polonia,

nu mare ne-ar fi mirarea să vedem că UE ne va acorda și nouă niște clauze speciale, legate de presiunea economică generată de refugiații ucrainieni, de cheltuielile militare făcute în interesul aceleiași UE, de costurile cu materiile prime minim necesare, și nu pentru că UE ar fi sensibilă la problemele noastre, ci pentru că, dacă încep să iasă informații din cutia pandorei europene, s-ar putea ca nici focul pus chiar de mai marii UE la propria cetate (și nu ar fi exclus să vedem o mistuire „romanică” a sediului central, cu acești nebunii ce ne conduc și ce sunt cu mult mai nebuni decât imperatorii de acum două mii de ani), să nu fie suficient pentru a distruge toate dovezile. Pentru că, deh, oricât de centralizată a încercat a fi Europa în propriul fort de devalizări, globalizarea a lăsat porțițe pentru fel și fel de copii și recipise ale matrapazlăcurilor...

Democrația la gara... triaj

„monseur” Zelensky că România a ocupat militar Bucovina de Nord. Ce este mai grav, este că acest text este și azi pe pagina personală a Președintelui Ucrainei și politicienii români nu au nimic de spus referitor la această nedreptate.

Revenind la problema principală, a democrației în România, mă întreb și eu... cât de deteriorată este democrația prin dispariția spiritului critic în presă și în societate în general? Suferim în prezent de un deficit de democrație, deficit care a venit în momentul în care PNL a bătut palma cu PSD. Și cu asta s-a distrus definitiv opoziția într-o țară teoretic democrată. Nu ai opoziție, nu ai democrație. Sau ai o opoziție, dar foarte șubredă, așa doar de decor. Iar efectele nu au întârziat să apară. Cum este posibil ca poporul și partidele politice să accepte ideea ca Președintele României să decidă cine va fi Președintele unui partid important din țara care se mai află și la guvernare. Să ne amintim de mascarada de acum șase luni, când o țară întreagă, chiar și așa-zisa pandemie, a trebuit să se oprească pentru Congresul acela în care omul lui Iohannis trebuia ales președinte... Piticul acela fumător, de tristă amintire care a îngropat România în datorii pentru cel puțin două-trei generații. Ca acum, după alte șase luni, tot Iohannis... un

Președinte preocupat să-și hrănească ego-ul decât să-și hrănească țara, să se dea din nou în spectacol împuneună cu clica sa. Vă mai aduceți aminte cum striga Rareș Bogdan ca un disperat... Cîțu Președinte!!! Pentru ca acum să vina tot el și să spună că acest Cîțu nu mai este bun și a zis domnul Iohannis să-l punem Președinte la partid pe Ciucă... pe Ciucă al nostru! Un general care până acum s-a remarcat printr-un scandal legat de un plagiat. Păi, un plagiator nu e un hoț? Și până la urmă ce facem noi aici... Ponta „în memoriam”? Și secundo... Tot Ciucă, dar cu consoarta, care din plutonier ISU s-a trezit brusc ofițer MAN... asta vine ca și cum te-ai transfera brusc de la Sănătatea Cluj din Liga a 3-a la Real Madrid în Liga Campionilor? Alți bani și altă viață... sau pensie!!! Dar e normal... e Ciucă al nostru! Iar ca democrația să fie pe deplin veritabilă, la Congresul cu pricina a fost un singur candidat și acela votat în unanimitate, pentru care s-a schimbat și statutul partidului... Ce să faci – nu avea generalul vechime în partid... A fost promovată pe repede înainte! Toate aceste fapte absurde definesc noua normalitate. Adică absurdul a devenit normal. Din păcate această nouă normalitate cuprinde și dezinteresul național. Azi, în locul interesului național s-a instalat dezinter-

terul național ca politică de stat. Aceasta este expresia care caracterizează această perioadă pe care o trăim de ceva vreme încoace. La noi în sfera politicului observăm ceva foarte interesant. Dacă un lider politic are o putere, vrea o putere și mai mare, dacă îi dai o putere și mai mare atunci vrea puterea absolută. Vezi cazul Băsescu și Iohannis. Iar reacția societății, a societății civile, a opiniei publice, a presei este aproape nulă. Ceea ce mă face să cred că presa și numeroșii factori din instituții, din societate sunt înregimentați puterii. Iată o chestie tare istească. Pentru unii bineînțeles. Până mai recent, serviciile secrete, adică sistemul avea infiltrați în partidele politice, syndicate, presa. Azi eu au zis... nu ne mai limităm la infiltrați, ci îi aducem pe oamenii noștri în fruntea acestor instituții. Așa se face că azi avem un Ciolacu cu doctorat la SRI, un Grindeanu cu studii superioare la SRI, un Dâncu profesor la SRI. Și toți trei fac parte din conducerea PSD. Asta dovedește o supunere față de sistem. Plus mecanisme sofisticate de șantaj. Toți cei racolați devin oamenii sistemului, ușor șantajabili, care sunt conduși de oportunism și servesc ca și cauza dezinteresului național amintit mai înainte. Politicienii români în marea lor majoritate sunt persoane fără caracter, care au renunțat de mult la principii. Iar

atunci când nu ai sau nu respecti nici un fel de principiu, consecința este abuzul. Întreaga scenă politică este dominată de abuzuri, iar abuzul a devenit principiul sistemului nostru politic. Ceea ce este foarte grav. Avem o largă majoritate care se lasă abuzată, iar noi cei câțiva mai vocali, care ne revoltăm suntem marginalizați. Asta mă duce cu gândul la perioada anilor 50, când s-a întâmplat exact la fel, când erau Tribunalele Poporului... azi avem CNA, cu Brucan și nevasta-să, pe care noi l-am ales după lovitură de stat din 1989 să ne dea lecții de democrație... să fie „guru” națiunii române. Am pierdut direcția! Noua normalitate este exact perioada din timpul stalinismului. Din fericire, situația în lume nu mai este exact ca atunci. Deși observăm că și azi dacă atingem anumite subiecte... gen Ucraina, Zelensky... asta, dacă se va interzice litera „Z” va trebui să-și schimbe numele, pandemie, covid, BLM-ul cu statul lor în genunchi, ești etichetat Putinist, anti-vaccinist, rasist. Ești pus la zid, mai lipsește doar sancțiunea de trimitere în fața Tribunalului Poporului. Dacă lucrurile vor continua așa, s-ar putea să retrăim perioada mai sus amintită și unii dintre noi să ajungem colegi de boxă sau de ce nu... de celulă!

Cristian
Ardelean

Voi începe materialul cu o afirmație care poate va genera zămbete, dar care în același timp va trebui să ne dea de gândit nouă tuturor. Și anume, că, din câinele de pază al democrației, azi presa... mass media a acceptat să fie animalul de companie al puterii, al noii ordini mondiale. La pachet împreună cu cei care decid politic și economic soarta țării. În ultimii ani în țară s-a dezvoltat un uriaș aparat de propagandă și manipulare care este aproape imposibil de combătut, în care presa din România, cu unele excepții, a intrat cu arme și bagaje. Avem o opinie publică profund intoxicată de manipulare și dezinformare. Iar cine seamănă dezinformare, azi culege război. Sunt alimentate zi de zi pe toate canalele neîncrederea și diferite resentimente. Nu mai vorbesc de ură, ura care, mai ales, acum este o armă geostrategică extraordinară. Am fost profund scârbit zilele trecute, când politicienii români se milogeau de acest Zelensky... să le vorbească în Parlamentul României. Iar toți se uitau la el și îl ascultau de parcă era Sfântul Sisoe. Dacă tot l-au invitat, de ce nu l-a întrebat nimeni pentru care motiv acum doi ani la sărbătoarea națională a Ucrainei, a spus